

Kjære Brit-Lajla og Rudolf.

Guds rike fred, og et velsignet godt nyttår ønsker jeg dere. Hjertelig tusen takk for brev, det var allletiders å høre fra dere. Mange, mange var det som husket meg med brev og andre hilsner til jul, og det oppmuntret meg veldig. I det hele tatt, er det noe spesielt med brev fra Norge.

Så har jeg altså feiret min første jul her ute. Må innrømme at det var litt rart. Mest rart var det da å holde jul midt på sommeren i stekende varme. - litt av en overgang for en nordmann. Men inne hadde vi det ganske norsk, og fremfor alt opplevde vi at Herren velsignet høytiden.

Vel 8 mndr. har gått siden jeg kom ut. Tiden har gått fryktelig fort. Det har vært mange opplevelser og haugevis av inntrykk og motta.

Den andre dagen min i landet, var jeg med på en stor fest i indianerkolonien her oppe. Det var en veldig opplevelse for meg, og jeg visste da jeg dro derfra, at om det var min første gang der inne, var det ikke min siste.

Men først måtte jeg videre. Jeg hadde fått henstilling om å gå til fødselsklinikken for å være lag med Gerda Aardalen. Henstillingen kom herutefra før jeg forlot Norge, og jeg svarte ja til det.

Men jeg hadde ikke vært lenge i Atyra, før jeg fikk spørsmål om å gå inn i indianerarbeidet. Så da Anna Strömsrud kom ut til sin 3.per. i höst, kom hun ned å hentet meg.

Anna åpnet arbeide her oppe i 67, så virket er for så vidt ganske nytt her oppe

Anna er typisk indianer misj. og det er altså for det meste i skogen vi arbeider. Det er et meget krevende arbeide, men å hvor interessant!

Indianerne i allfall i dette land er ikke regnet som borgere av samfunnet. Paraguayerne benytter seg av de til de grader, så Anna sier det, at tar ikke misjonen seg av de, blir de gående som slaver til slutt.

Med mye möye og besvær har Anna klart å få igjennom at staten har gitt 10000 mål som reservat til dette skogens folk. Det er gitt vår misjon å ha ansvar for det hele, så ingen andre kan komme inn der. Dette området er det som kalles for Eben-Ezer, indianerkolonien.

Et stort arbeide er i gang i kol. Vi har to innfødte arbeidere der ute, to sjelden dyktige, slik at Anna og jeg bare har oppsynet, ^{de} og bruker da de fleste dager i uka til å besøke andre steder i skogen. Vi arbeider da også for å få indianerne til å flytte ut av den fremmede jord de bor på i skogen og til kolonien, der vil de få sitt eget lille jordstykke, så langt vi har plass selvfølgelig, og de vil få hjelp til å bygge sin egen lille rancho. Til nå har 12 fam. slått seg ned hos oss, og vi venter med det første et par fam. til. Når de har flyttet til kol. får de bl.a. ikke lov til å ha fester innfor kol. område, - men det og andre regler vet de om før de kommer til oss. Foreløpig har vi bare et lite bygg der ute. Der bor de innfødte arbeidere, der holdes møtene, og der driver vi skole og sykearbeid. Behov for mere utbygging er stort, og det første som står på ønskelista er kirke.

Å arbeide blandt ind. er som å arbeide blant små barn. D.v.s. at i tankegang å utvikling er de som små barn. De er i ordets rette forstand hedninger, tilber ånder og avguder. Og omvende en ind. er så visst ikke gjort på en dag. Men får vi de først under Ordets hörelse, ~~xxxxi~~ noe som i grunnen ikke er så vanskelig, vet vi at mulighetene for at det kan skje en omvendelse er der. De første ind. i denne sona her, ble døpt i aug. En meget stor dag, forstår dere. Det var et ektepar. Og jeg vil aldri glemme velkomstorda fra disse venner som jeg fikk da jeg flyttet opp her. Mannen vitnet om gjenfødselen og det nye livet han hadde fått del i. Det var ikke til å ta feil av, det var opplevelserbak. Ja, Ordet har en vidunderlig evne til å omskape å forvandle.

Enda er vi bare to misj. her oppe i denne sona, men vi er glad for at vi om vel en mnd. får ut forsterkninger. Det trenges sårt.

Vi har slike muligheter og andledninger til å arbeide, tross motstanden som vi har fra den katolske kirke. Og det er jo mye å takke Gud for.

Men hvor lenge får vi ha en slik frihet? Komunismen griper mer og mer om seg i S.Amerika, når vil dette land bli inntatt? Presidenten som nå sitter, er heldigvis ikke kommunistvennlig, en stor fordel for misjonen, men hvor lenge han blir å ha makta, vet vi jo ikke. Landet har ikke noe eget kom parti, det er jo noe våre naboland har, Men vi vet at kommunistene arbeider i det stille, og en dag slår de vel til.

Byen Anna og meg bor i grenser til Brasil, ligger nord i landet og har 35000 innb. Her er et fantastisk fint klima, ikke denne fryktelige tropesvømmen som andre steder i landet.

Som i de fleste andre byer og landsbyer i dette land, råder fattigdommen.

Den sosiale nød og elendighet er fryktelig også blandt paraguayerne.

Men aller verst er dog likevel den åndelige nød og elendighet.

Folket lever mest som slaver under den kat. kirke.

Og folk hjemme som tror at nonnene er slike gode, snille og hjelpsomme mennesker, dem skulle sett de her ute.

Gerda AA. og jeg åpner arbeide på et nytt sted mens jeg var i Atyra. Vi hadde

full frihet til det fra myndighetenes side, og forrøt oss altså ikke på noe vis. Men jeg skal si nonnene fikk det travelt da. De gikk ellers aldri på husbesøk i den landsbyen, men da ble hvert eneste hus besøkt.

Men kan jo til en viss grad forstå at de advarer mot vår lære, for den er jo stikk imot deres. Men det som er det fryktelige er jo at de setter folket opp til å gjøre oss vondt. Vi ble så truet med at om vi ikke gikk frivillig, ville vi bli steinet ut, noe de sikkert hadde gjort om ikke vi hadde henvendt oss til politi med en gang. Så gjorde vi det kjent utover höytaler, at om vi ikke fikk være i fred, hadde vi andledning til å tilkalle soldat vakt. Fra da av begynte bölgene å legge seg. Vi ønsket jo ikke å trekke oss, for det var flere som ble frelst.

Tilbake til byen her, så er den meget skummel å bo i. Folk blir stukket og skutt ned som fluer bortover. Bare i des. var det 17 pers som ble drept, og flere av de i kvartala rundt her. Som regel er det hevn som fører til en slik fryktelig handling, ^{men} det kan også være p.g.a. penger.

Skulle man gå å tenke på alt dette, ville det bli utholdelig å bo her. Men Herren gir nåde slik at vi klarer å hvile i det at Han har satt englevakt. Midt i dette er det en menighet i vekst. Det kan ikke meldes om store vekkelser, men det er i allfall jevn framgang.

1. nyttårsdag var det dåp igjen hvor 5 kjekke venner gikk lydighetens vei, der av var det 2 helt unge. Vi har nå en fin ungdomsflokk, og jeg er så inderlig glad i dem. Jeg har også i gang et lite kor, og det er svært moro, for de innfødte er så glad i å synge. De lærer så fort og lett på de andre og tredje stemmen.

Juan, han ene ungdommen som ble døpt 1. nyttårsdag, ser ut for å være et utvalgt redskap for barnearbeidet. Han har en spesiell evne til å fenge ungene, og ungene er så glad i han. Måtte han bli døpt i Den Hellige Ånd og ild.

En innfødt evangelist har ansvaret for møtene, og Anna og jeg er da med når vi kan. Vi vil jo så klart arbeide for at menigheten skal bli sjölvstendig, men enda viser det seg at de ikke er modne nok til å alt ansvaret.

Rudolf, du lurar på om vi trenger brukt tøy, bandasjer osv. og det skal være sant at vi gjør. Akkurat nå har vi litt tøy inne, for Anna hadde veldig mye ^{med} ut da hun kom i höst. Likeså hadde jo jeg en del. Jeg takker så mye for tilbudet om å hjelpe. En annen ting er at det blir kolosalt dyrt å sende det ut, om det ikke er så at noen tar det med seg. Foruten frakta kommer så tollene, - og kanskje når pakka kommer frem er det nesten ikke noe igjen. Folk stjeler som bare det her, og verst er de på off. kontorer. Vi er også plaget med at urek. brev blir åpnet. Det er litt ergelig, må bare si det. Vi har klaget til överste postsjef, men det nytter ikke. Det er vel helst han som er "synder'n".

Vel, jeg får kanskje tenke på å avslutte.

Ha det riktig godt. Gud signe dere rikelig. Forstår at dere har oppgaver nok ved siden av deres daglige arbeid.

En ting er sikkert, det er overmåte stort å få være med i Guds rikes arbeide på jord.

"Snart er höstens korte tid forgangen, tjenerne fra marken kalles hjem. Mesterens "vel gjort" da hilses mangan, Herre, må jeg være en av dem!"

Er takknemlig om dere vil huske meg og arbeidet her ute i bönn.

Vi er avhengi av mye forbönn. Den åndelige kampen er hård, og nå i avslutningen vil den vel ikke avta, men heller öke på.

Vi trenger å bære hverandre på bönnens arme.

Beste sösterhilsen fra meg,

Eva.

adr. CASILLA 35,

PEDRO JUAN CABALLERO, PARAGUAY S.A